

USTAWA
z dnia 21 czerwca 2002 r.

o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego

**Opracowano na pod-
stawie: Dz.U. z 2002
r. Nr 117, poz. 1007.**

Rozdział 1
Przepisy ogólne

Art. 1.

Ustawa określa :

- 1) zasady wydawania oraz cofania pozwoleń na nabywanie oraz przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
- 2) zasadnicze wymagania dla wprowadzanych do obrotu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zaliczonych do klasy 1 materiałów niebezpiecznych z wyłączeniem amunicji i wyrobów pirotechnicznych,
- 3) zasady przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego i jego kontroli, z wyłączeniem wyrobów pirotechnicznych,
- 4) procedury oceny zgodności oraz sposób oznaczania tych materiałów.

Art. 2.

1. Przepisy ustawy stosuje się do przedsiębiorców i jednostek naukowych, z wyłączeniem jednostek naukowych będących jednostkami organizacyjnymi Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej albo Policji.
2. Przepisy ustawy stosuje się także do osób zagranicznych i przedsiębiorców zagranicznych w zakresie przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.
3. Przepisów ustawy nie stosuje się do materiałów wybuchowych nabywanych, przechowywanych i przemieszczanych przez Siły Zbrojne Rzeczypospolitej Polskiej, Biuro Ochrony Rządu, Agencję Bezpieczeństwa Wewnętrznego oraz Agencję Wywiadu, Straż Graniczną, Policję, Służbę Więzienną oraz armie państw obcych przebywających na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.

Art. 3.

Ilekróć w ustawie jest mowa o:

- 1) amunicji – należy przez to rozumieć jedną z odmian wyrobów wypełnionych materiałem wybuchowym, przeznaczoną do miotania na odległość przy użyciu broni palnej,
- 2) bezpieczeństwie – należy przez to rozumieć zapobieganie wypadkom, a jeżeli mają one miejsce, ograniczanie ich skutków,
- 3) grupach zgodności – należy przez to rozumieć oznaczone literowo grupy zgodności materiałów i przedmiotów wybuchowych, określone w załączniku A,
- 4) jednostkach naukowych – należy przez to rozumieć jednostki, o których mowa w ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o Komitecie Badań Naukowych (Dz.U. z 2001 r. Nr 43, poz. 389),
- 5) jednostce notyfikowanej – należy przez to rozumieć jednostkę, której udzielono notyfikacji, na zasadach i w trybie określonym w ustawie z dnia 28 kwietnia 2000 r. o systemie oceny zgodności, akredytacji oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 43, poz. 489, z 2001 r. Nr 63, poz. 636 i z 2002 r. Nr 74, poz. 676),
- 6) klasach materiałów niebezpiecznych – należy przez to rozumieć grupy materiałów i przedmiotów niebezpiecznych wydzielone na podstawie dominującego zagrożenia, określone w załączniku A,
- 7) kodzie klasyfikacyjnym – należy przez to rozumieć symbol cyfrowo - literowy, składający się z podklasy i litery grupy zgodności materiału i przedmiotu wybuchowego,
- 8) materiałach pirotechnicznych – należy przez to rozumieć jedną z odmian materiałów wybuchowych, będącą materiałem lub mieszaniną materiałów przewidzianych do wytwarzania efektów cieplnych, świetlnych, dźwiękowych, gazu, dymu lub kombinacji tych efektów, w wyniku bezdetonacyjnej, samopodtrzymującej się reakcji chemicznej, a także wyroby wypełnione materiałem pirotechnicznym,
- 9) materiałach wybuchowych – należy przez to rozumieć substancje chemiczne stałe lub ciekłe albo mieszaniny substancji, zdolne do reakcji chemicznej z wytwarzaniem gazu o takiej temperaturze i ciśnieniu i z taką szybkością, że mogą powodować zniszczenia w otaczającym środowisku, a także wyroby wypełnione materiałem wybuchowym,
- 10) normach zharmonizowanych – należy przez to rozumieć normy europejskie ustanowione przez europejskie organizacje normalizacyjne na podstawie mandatu udzielonego przez Komisję Europejską i opublikowane w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich,
- 11) osobie zagranicznej - należy przez to rozumieć osobę zagraniczną, o której mowa w ustawie z dnia 19 listopada 1999 r. - Prawo działalności gospodarczej (Dz.U. Nr 101, poz. 1178, z 2000 r. Nr 86, poz. 958 i Nr 114, poz. 1193, z 2001 r. Nr 49, poz. 509, Nr 67, poz. 679, Nr 102, poz. 1115 i Nr 147, poz. 1643 oraz z 2000 r. Nr 1, poz. 2 i Nr 115, poz. 995),
- 12) przemieszczaniu – należy przez to rozumieć każde rzeczywiste przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego we-

- wnątrz obszaru Unii Europejskiej, oprócz przemieszczania w obrębie jednego przedsiębiorcy,
- 13) podklasach materiałów i przedmiotów niebezpiecznych – należy przez to rozumieć wydzielone w klasie 1 materiałów niebezpiecznych podklasy materiałów i przedmiotów wybuchowych o podobnym zachowaniu się przy spalaniu, deflagracji lub detonacji, określone w załączniku A,
 - 14) przedsiębiorcy – należy przez to rozumieć przedsiębiorcę, o którym mowa w ustawie z dnia 19 listopada 1999 r. - Prawo działalności gospodarczej,
 - 15) przedsiębiorcy zagranicznym - należy przez to rozumieć przedsiębiorcę, o którym mowa w ustawie z dnia 19 listopada 1999 r. - Prawo działalności gospodarczej,
 - 16) umowie ADR - należy przez to rozumieć Umowę europejską dotyczącą międzynarodowego przewozu drogowego towarów niebezpiecznych (ADR), sporządzoną w Genewie dnia 30 września 1957 r. (Dz.U. z 1999 r. Nr 30, poz. 287),
 - 17) wprowadzeniu do obrotu – należy przez to rozumieć przekazanie materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, po raz pierwszy w kraju, użytkownikowi, konsumentowi lub sprzedawcy przez producenta, jego przedstawiciela lub importera,
 - 18) wyrobach pirotechnicznych – należy przez to rozumieć wyroby zawierające jeden lub kilka materiałów pirotechnicznych, przeznaczone do uzyskiwania efektów pirotechnicznych, w tym widowiskowych,
 - 19) zabezpieczeniu - należy przez to rozumieć użycie środków technicznych zapobiegających wykorzystaniu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego niezgodnie z prawem lub w sposób zagrażający porządkowi publicznemu,
 - 20) załączniku A – należy przez to rozumieć załącznik A do umowy ADR,
 - 21) zasadniczych wymaganiach - należy przez to rozumieć zasadnicze wymagania, o których mowa w ustawie z dnia 28 kwietnia 2000 r. o systemie oceny zgodności, akredytacji oraz o zmianie niektórych ustaw (Dz.U. Nr 43, poz. 489, z 2001 r. Nr 63, poz. 636 i z 2002 r. Nr 74, poz. 676).

Art. 4.

1. W rozumieniu ustawy jako materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego klasyfikuje się:
 - 1) substancje i wyroby, które w toku procedury klasyfikacyjnej, o której mowa w załączniku A, nie zostały wyłączone z klasy 1 materiałów niebezpiecznych, ze względu na zbyt małą wrażliwość na bodźce inicjujące,
 - 2) materiały wybuchowe w stanie niewybuchowym ujęte w klasie 4.1 materiałów niebezpiecznych, wymienione w załączniku A, jeżeli przez wysuszenie lub przemycie mogą być im przywrócone właściwości wybuchowe,
 - 3) przedmioty ratownicze ujęte w klasie 9 materiałów niebezpiecznych, wymienione w załączniku A, jeżeli zawierają materiały i przedmioty wybuchowe zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych.

2. Materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego lub wyrób wypełniony tym materiałem, budzący wątpliwości ze względu na skład chemiczny, do czasu przeprowadzenia badań klasyfikacyjnych przez jednostkę, o której mowa w ust. 3, uważa się za zaklasyfikowany wstępnie jako materiał wybuchowy.
3. Klasyfikacji substancji lub wyrobu jako materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego oraz nadania mu kodu klasyfikacyjnego dokonuje jednostka wyznaczona przez ministra właściwego do spraw gospodarki do prowadzenia badań, klasyfikacji oraz określania warunków dopuszczania do przewozu materiałów niebezpiecznych klas 1, 4.1 i 9, wymienionych w załączniku A.

Art. 5.

Nabywanie, przechowywanie i używanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, a także prowadzenie prac badawczych przy ich użyciu, następuje w sposób zapewniający bezpieczeństwo dla życia i zdrowia ludzi, mienia oraz środowiska.

Art. 6.

Zasady wydawania i cofania pozwoleń na nabywanie oraz przechowywanie amunicji określają przepisy ustawy z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz. U. Nr 53, poz. 549, z 2001 r. Nr 27, poz. 298 i z 2002 r. Nr 74, poz. 676).

Art. 7.

Zasady wykonywania działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, w tym sposób ewidencjonowania oraz warunki przechowywania materiałów wybuchowych, wymagania dla pomieszczeń magazynowych, w tym ich warunki lokalizacyjne i niezbędne zabezpieczenia techniczne oraz zabezpieczenia przed dostępem osób nieuprawnionych określają odrębne przepisy.

Art. 8.

1. Nabywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego jest dozwolone od przedsiębiorcy posiadającego koncesję na wytwarzanie i obrót materiałami wybuchowymi.
2. Zasady udzielania koncesji na obrót materiałami wybuchowymi określają przepisy ustawy z dnia 19 listopada 1999 r. - Prawo o działalności gospodarczej.

Rozdział 2

Zasady wydawania oraz cofania pozwoleń na nabywanie oraz przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego

Art. 9.

1. Nabywanie oraz przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wymaga uzyskania pozwolenia na nabywanie i przechowywa-

nie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zwanego dalej „pozwoleniem”, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Nie jest wymagane uzyskanie pozwolenia na nabywanie i przechowywanie wyrobów pirotechniki widowiskowej, oznaczonych kodem klasyfikacyjnym 1.4 G i 1.4 S, wymienionych w załączniku A, oraz wyrobów pirotechnicznych stosowanych w motoryzacji, rolnictwie, ratownictwie, leśnictwie, kolejnictwie i żegludze.
3. Przedsiębiorca uznając posiadane materiały wybuchowe za zbędne może zbyć je innemu przedsiębiorcy posiadającemu pozwolenie, o którym mowa w ust. 1, po uprzednim uzyskaniu pisemnej zgody na ich zbycie wojewody właściwego dla swojej siedziby.

Art. 10.

1. Pozwolenie wydaje, odmawia wydania lub cofa wojewoda właściwy ze względu na siedzibę przedsiębiorcy lub jednostki naukowej, z zastrzeżeniem ust. 2.
2. Pozwolenie na nabywanie i przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, w związku z działalnością gospodarczą wykonywaną w zakresie:
 - 1) poszukiwania lub rozpoznawania złóż kopalin,
 - 2) wydobywania kopalin ze złóż,
 - 3) bezzbiornikowego magazynowania substancji oraz składowania odpadów w górotworze, w tym podziemnych wyrobiskach górniczych- wydaje, odmawia wydania lub cofa organ nadzoru górniczego, o którym mowa w art. 106, ust. 1 ustawy z dnia 4 lutego 1994 r. - Prawo geologiczne i górnicze (Dz.U. Nr 27, poz. 96, z 1996 r. Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 88, poz. 554, Nr 111, poz. 726 i Nr 133, poz. 885, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 2000 r. Nr 109, poz. 1157 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 110, poz. 1190, Nr 115, poz. 1229 i Nr 154, poz. 1800 oraz z 2002 r. Nr 113, poz. 984), właściwy ze względu na siedzibę przedsiębiorcy.
3. Do organu nadzoru górniczego stosuje się odpowiednio przepisy niniejszego rozdziału dotyczące wojewody.
4. Przed wydaniem pozwolenia wojewoda zasięga opinii właściwego miejscowo komendanta wojewódzkiego Policji.

Art. 11.

1. Pozwolenia udziela się:
 - 1) przedsiębiorcy, będącemu osobą fizyczną, która:
 - a) posiada co najmniej wykształcenie średnie,
 - b) ma pełną zdolność do czynności prawnych,
 - c) nie wykazuje zaburzeń psychicznych, o których mowa w ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego (Dz.U. Nr 111, poz. 535, z 1997 r. Nr 88, poz. 554 i Nr 113, poz. 731, z 1998 r. Nr 106, poz. 668, z 1999 r. Nr 11, poz. 95 oraz z 2000 r. Nr 120, poz. 1268) oraz istotnych zaburzeń funkcjonowania psychologicznego,

- d) nie była skazana prawomocnym orzeczeniem za umyślne przestępstwo lub umyślne przestępstwo skarbowe oraz nie toczy się przeciwko niej postępowanie w sprawie o takie przestępstwo lub wykroczenie,
 - e) nie jest wpisany do rejestru dłużników niewypłacalnych, prowadzonego przez Krajowy Rejestr Sądowy,
 - f) udokumentował możliwość spełnienia warunków technicznych i organizacyjnych, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 4, poprzez dołączenie opinii, o której mowa w art. 12,
 - g) zatrudnia osoby, spełniające warunki, o których mowa w art. 19 w zakresie dostępu do materiałów wybuchowych,
- 2) przedsiębiorcy innemu niż osoba fizyczna.
2. Pozwolenia udziela się przedsiębiorcy, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, jeżeli:
- 1) nie jest wpisany do rejestru dłużników niewypłacalnych, prowadzonego przez Krajowy Rejestr Sądowy,
 - 2) udokumentował możliwość spełnienia warunków technicznych i organizacyjnych, o których mowa w art. 18 ust. 1 pkt 4, poprzez dołączenie opinii, o której mowa w art. 12,
 - 3) zatrudnia osoby spełniające warunki, o których mowa w art. 19, w zakresie dostępu do materiałów wybuchowych.
3. Wymagania, o których mowa w ust. 2, stosuje się odpowiednio do jednostek naukowych.

Art. 12.

1. Opinia, o której mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 lit. f) oraz ust. 2 pkt 2, powinna dotyczyć rodzaju prowadzonej działalności gospodarczej albo naukowej i rodzaju prowadzonych prac z użyciem materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, z uwzględnieniem towarzyszących temu zagrożeń. Opinia ta powinna zawierać ocenę:
 - 1) prawidłowości lokalizacji, konstrukcji i wyposażenia obiektów produkcyjnych albo służących prowadzeniu działalności naukowej, magazynowych, socjalnych, pomocniczych, środków i urządzeń przeznaczonych do przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego biorąc pod uwagę zagrożenia,
 - 2) przydatności posiadanych przez wnioskodawcę terenów przeznaczonych pod obiekty, o których mowa w pkt 1,
 - 3) bezpieczeństwa procesów technologicznych przewidywanych do realizacji oraz występujących w tych procesach surowców, produktów i gotowych wyrobów,
 - 4) bezpieczeństwa urządzeń technologicznych.
2. Opinię, o której mowa w ust 1, wydaje się na koszt ubiegającego się o nią przedsiębiorcy albo jednostki naukowej.
3. Minister właściwy do spraw gospodarki w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz po zasięgnięciu opinii Szefa Agencji Bezpieczeń-

stwa Wewnętrznego, określi, w drodze rozporządzenia, instytucje wydające opinię, biorąc pod uwagę ich potencjał naukowo-badawczy.

Art. 13.

1. Osoby, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 oraz art. 19, są obowiązane przedstawić raz na 5 lat aktualne orzeczenie lekarskie i psychologiczne stwierdzające brak zaburzeń, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 lit. c).
2. Osoby, o których mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1, przedstawiają orzeczenie lekarskie i psychologiczne organowi wydającemu pozwolenie, a osoby określone w art. 19 - pracodawcy.
3. Opłatę za badanie ponosi osoba badana. Za badania pracowników, przeprowadzane w trakcie zatrudnienia, opłatę ponosi pracodawca.
4. Minister właściwy do spraw zdrowia, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych oraz ministrem właściwym do spraw finansów publicznych określi w drodze rozporządzenia:
 - 1) zakres badań psychiatrycznych i psychologicznych, którym są obowiązane poddać się osoby, o których mowa w ust. 1,
 - 2) warunki i tryb:
 - a) odwoływania się od orzeczeń lekarskich i psychologicznych,
 - b) uzyskiwania i utraty uprawnień do przeprowadzania badań przez lekarzy i psychologów,
 - c) wydawania orzeczeń lekarskich i psychologicznych,
 - 3) kwalifikacje lekarzy i psychologów, upoważnionych do przeprowadzania badań lekarskich i psychologicznych,
 - 4) sposób postępowania z dokumentacją związaną z badaniami oraz wzory stosowanych dokumentów,
 - 5) maksymalne stawki opłat za badania.
5. W rozporządzeniu należy uwzględnić kwalifikacje lekarzy i psychologów odpowiednie do rodzaju badań, a także konieczność przedstawienia stanu zdrowia psychicznego osób, o których mowa w ust. 1, oraz okoliczność, że stawki opłat, o których mowa w ust. 4 pkt 5, powinny zapewnić pokrycie kosztów przeprowadzonych badań.

Art. 14.

1. Wniosek o wydanie pozwolenia powinien zawierać:
 - 1) oznaczenie wnioskodawcy, jego siedzibę lub miejsce zamieszkania,
 - 2) dane osobowe przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1, a w przypadku przedsiębiorcy, o którym mowa w art. 11 ust. 1 pkt 2 albo jednostki naukowej, członków organu zarządzającego, prokurentów i pełnomocników, zawierające imię i nazwisko, datę i miejsce urodzenia i numer PESEL, a w przypadku osoby posiadającej obywatelstwo innego państwa serię i numer paszportu oraz adresy zameldowania na pobyt stały i czasowy,

- 3) określenie celu nabycia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, warunków i miejsca ich przechowywania, a także zakresu prac do jakich będą one używane,
 - 4) określenie rodzaju i ilości materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, jakie mogą być nabywane lub przechowywane w okresie roku,
 - 5) informację o posiadanym wykształceniu i kwalifikacjach osób, o których mowa w art. 19.
2. Do wniosku, o którym mowa w ust. 1, należy dołączyć następujące dokumenty:
- 1) określające formę prawną wnioskodawcy, w szczególności statut lub umowę,
 - 2) stwierdzające uprawnienie do wykonywania działalności gospodarczej,
 - 3) oświadczenie wskazujące osoby, o których mowa w ust. 1 pkt 2, a także oświadczenia tych osób o posiadaniu pełnej zdolności do czynności prawnych,
 - 4) zaświadczenie Krajowego Rejestru Karnego o niekaralności, o której mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 lit. d),
 - 5) odpis z rejestru dłużników niewypłacalnych Krajowego Rejestru Sądowego,
 - 6) orzeczenie lekarskie i psychologiczne w zakresie, o jakim mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 lit. c),
 - 7) opinię, o której mowa w art. 11 ust. 1 pkt 1 lit. f) oraz ust. 2 pkt 2,
 - 8) zaświadczenie komendanta powiatowego Państwowej Straży Pożarnej, powiatowego inspektora sanitarnego oraz wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska, stwierdzające, że obiekty budowlane i urządzenia techniczne, o których mowa w art. 12 ust. 1 pkt 1 i 4, spełniają wymagania określone odpowiednio w przepisach o ochronie przeciwpożarowej, sanitarnych i ochronie środowiska.
3. Wnioskodawca może dołączyć do wniosku o udzielenie pozwolenia także inne dokumenty mogące mieć istotne znaczenie dla rozpatrzenia wniosku.
4. Wojewoda może zażądać od wnioskodawcy innych dokumentów niż określone w ust. 2 lub dodatkowych informacji uzupełniających, jeżeli w toku postępowania o wydanie pozwolenia okaże się, że ze względu na obronność, bezpieczeństwo państwa lub inny ważny interes publiczny są one niezbędne do rozpatrzenia wniosku.
5. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku o wydanie pozwolenia, uwzględniając w nim obowiązek zawarcia informacji, o których mowa w ust. 1.

Art. 15.

1. Pozwolenie, o którym mowa w art. 9 ust. 1. zawiera:
 - 1) datę i podstawę prawną jego wydania,
 - 2) oznaczenie wnioskodawcy, jego siedzibę lub miejsce zamieszkania,

- 3) określenie celu nabycia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, a także zakresu prac do jakich będą one używane,
 - 4) określenie rodzaju oraz ilości materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, jakie mogą być nabyte lub przechowywane w okresie roku,
 - 5) określenie miejsca ich przechowywania.
2. Pozwolenie wydaje się na czas nieokreślony.
 3. Do postępowania w sprawie wydania pozwolenia stosuje się przepisy ustawy z dnia 14 czerwca 1960 r. - Kodeks postępowania administracyjnego.

Art. 16.

Wojewoda zawiadamia o wydaniu pozwolenia oraz jego cofnięciu właściwego dla siedziby wnioskodawcy komendanta wojewódzkiego Policji, komendanta powiatowego Państwowej Straży Pożarnej, powiatowego inspektora sanitarnego, wojewódzkiego inspektora ochrony środowiska oraz okręgowego inspektora pracy. O odmowie wydania pozwolenia wojewoda zawiadamia komendanta wojewódzkiego Policji.

Art. 17.

1. Wojewoda odmawia wydania pozwolenia:
 - 1) jeżeli wnioskodawca nie spełnia warunków, o których mowa w art. 11,
 - 2) ze względu na zagrożenie dla obronności, bezpieczeństwa państwa, porządku publicznego lub środowiska,
 - 3) ze względu na ważny interes publiczny,
 - 4) gdy wnioskodawca znajduje się w likwidacji lub toczy się wobec niego postępowanie upadłościowe,
 - 5) jeżeli wnioskodawcy cofnięto w ciągu ostatnich 5 lat pozwolenie z przyczyn określonych w ust. 2.
2. Wojewoda cofa pozwolenie, jeżeli wnioskodawca:
 - 1) przestał spełniać warunki określone w art. 11,
 - 2) naruszył warunki określone w pozwoleniu,
 - 3) stwarza zagrożenie dla obronności, bezpieczeństwa państwa porządku publicznego lub środowiska,
 - 4) nie usunął w wyznaczonym terminie uchybień stwierdzonych w trakcie kontroli, o której mowa w art. 22 ust. 1.
3. Odmowa wydania lub cofnięcie pozwolenia wymaga uzasadnienia.
4. Na decyzję wojewody o wydaniu, odmowie wydania lub cofnięciu pozwolenia służy odwołanie do ministra właściwego do spraw gospodarki, a od decyzji właściwego organu nadzoru górniczego - do Prezesa Wyższego Urzędu Górniczego.

Art. 18.

1. Przedsiębiorca, kierownik jednostki naukowej, którym wydano pozwolenie, są obowiązani:
 - 1) przestrzegać zasad bezpiecznego wykonywania prac przy użyciu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, określonych w odrębnych przepisach,
 - 2) przestrzegać warunków określonych w pozwoleniu,
 - 3) zapewnić stały nadzór nad osobami mającymi dostęp do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
 - 4) dysponować obiektami lub urządzeniami odpowiadającymi warunkom technicznym, określonym w odrębnych przepisach, stosownie do charakteru wykonywanych prac z użyciem materiałów wybuchowych do użytku cywilnego lub terenami przeznaczonymi do wzniesienia tych obiektów lub urządzeń,
 - 5) zapewnić bezpieczne przechowywanie i przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zgodnie z wymaganiami określonymi w odrębnych przepisach,
 - 6) prowadzić ewidencję nabytych, zużytych, przechowywanych, przemieszczanych i zbytych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
 - 7) na bieżąco oceniać i dokumentować stopień ryzyka związanego z prowadzeniem prac przy użyciu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, a także posiadać dokumentację obiektów i urządzeń, o których mowa w pkt 4,
 - 8) przechowywać dokumentację, o której mowa w pkt 6 i 7, przez okres 3 lat, licząc od ostatniego dnia roku kalendarzowego, w którym transakcja została dokonana, nawet jeżeli w międzyczasie zaprzestali wykonywania działalności gospodarczej albo naukowej oraz udostępniać ją na żądanie właściwych organów.
2. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzór ewidencji, o której mowa w ust. 1 pkt 6, uwzględniając konieczność zapewnienia pełnej rejestracji nabytych, zużytych, przechowywanych, przemieszczanych i zbytych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Art. 19.

Przedsiębiorca, kierownik jednostki naukowej umożliwia dostęp do materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego osobie, która:

- 1) ukończyła 21 lat,
- 2) zdała egzamin, o którym mowa w art. 20,
- 3) nie wykazuje zaburzeń psychicznych, o których mowa w ustawie z dnia 19 sierpnia 1994 r. o ochronie zdrowia psychicznego oraz istotnych zaburzeń funkcjonowania psychologicznego,

- 4) nie była skazana prawomocnym wyrokiem za przestępstwo umyślne przeciwko bezpieczeństwu państwa, porządkowi publicznemu, życiu lub zdrowiu ludzi albo mieniu,
- 5) posiada nienaganną opinię wydaną przez komendanta powiatowego (miejskiego) Policji właściwego dla miejsca zamieszkania.

Art. 20.

1. Osoba, o której mowa w art. 19, jest obowiązana odbyć szkolenie, zakończone egzaminem przed komisją kwalifikacyjną.
 2. Członków komisji kwalifikacyjnej powołuje i odwołuje minister właściwy do spraw gospodarki.
 3. Za przeprowadzenie szkolenia oraz egzaminu, pobierana jest opłata.
 4. Opłatę wnosi pracodawca, kierujący osobę, o której mowa w art. 19, na szkolenie, o którym mowa w ust. 1.
 5. Opłata, o której mowa w ust. 3, powinna zapewnić pokrycie kosztów przeprowadzania szkolenia oraz egzaminu.
 6. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia:
 - 1) wysokość opłaty, o której mowa w ust. 3,
 - 2) zakres i przebieg szkolenia,
 - 3) zakres i sposób przeprowadzenia egzaminu,
 - 4) jednostki upoważnione do przeprowadzenia szkolenia.
- W rozporządzeniu należy uwzględnić w szczególności zróżnicowany charakter szkolenia w zależności od charakteru i rodzaju wykonywanej pracy.
7. Przepisów art. 19 pkt 2 nie stosuje się do osób, które posiadają kwalifikacje określone w ustawie z dnia 4 lutego 1994 r. - Prawo geologiczne i górnicze.

Art. 21.

1. W przypadku konieczności prowadzenia prac przy użyciu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego poza terenem przedsiębiorstwa lub jednostki naukowej, przedsiębiorca lub kierownik jednostki naukowej zawiadamia o tym komendanta powiatowego (miejskiego) Policji właściwego dla miejsca prowadzenia tych prac.
2. W zawiadomieniu należy wskazać zakres i termin rozpoczęcia oraz zakończenia prac, o których mowa w ust. 1, teren, na którym będą prowadzone prace, a także sposób jego zabezpieczenia przed dostępem osób nieupoważnionych.
3. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego mogą być przechowywane na czas niezbędny do przeprowadzenia prac w tymczasowym magazynie, zlokalizowanym w sposób zapewniający bezpieczeństwo ludzi, mienia i środowiska oraz zabezpieczonym przed dostępem osób nieupoważnionych.

Art. 22.

1. Przedsiębiorca lub kierownik jednostki naukowej w zakresie przestrzegania obowiązków, o których mowa w art. 18 ust. 1 i art. 21 ust. 1 podlega kontroli wojewody.
2. Kontrolę przeprowadza zespół kontrolny, zwany dalej „zespołem” powoływany na czas kontroli przez wojewodę.
3. W skład zespołu wojewoda może powołać biegłych i ekspertów, za ich zgodą.
4. Wojewoda, powołując zespół, wyznacza jego kierownika, który koordynuje przebieg czynności kontrolnych oraz sporządza protokół pokontrolny.
5. Czynności kontrolne wykonuje się na podstawie upoważnienia wydanego przez wojewodę, w obecności kontrolowanego lub osoby przez niego upoważnionej, a w razie nieobecności tych osób, w obecności przywołanego świadka.
6. Wojewoda może, po zakończeniu kontroli lub w trakcie jej trwania, wezwać przedsiębiorcę lub kierownika jednostki badawczej do usunięcia w wyznaczonym terminie stwierdzonych uchybień.
7. Wojewoda może upoważnić do przeprowadzenia kontroli, o której mowa w ust. 1, inny organ administracji, wskazując zakres kontroli. Przepisy ust. 2-5 stosuje się odpowiednio.

Rozdział 3

Zasady i kontrola przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego

Art. 23.

1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych, wymienionych w załączniku A, mogą być przemieszczane tylko na zasadach określonych w niniejszym rozdziale.
2. Przepis ust. 1 nie narusza zasad przewozu materiałów niebezpiecznych poszczególnymi rodzajami środków transportu, określonych w odrębnych przepisach oraz zasad transportu podlegającego obowiązkowej ochronie na podstawie przepisów o ochronie osób i mienia.

Art. 24.

1. Przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wymaga uzyskania zgody ministra właściwego do spraw gospodarki.
2. Minister właściwy do spraw gospodarki wydaje zgodę na okres jednego roku w formie decyzji na pisemny wniosek przedsiębiorcy, kierownika jednostki naukowej, osoby zagranicznej oraz przedsiębiorcy zagranicznego.
3. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, należy dołączyć następujące dokumenty:
 - 1) nazwę odbiorcy i przewożącego materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego oraz ich siedzibę lub miejsce zamieszkania i adres,
 - 2) potwierdzenie, że odbiorca posiada pozwolenie na nabywanie lub przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,

- 3) określenie rodzaju i ilości przemieszczanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego oraz sposobu ich zabezpieczenia,
- 4) opis przemieszczanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego i sposobu ich identyfikacji, z uwzględnieniem ich numeru rozpoznawczego ustalonego przez Organizację Narodów Zjednoczonych,
- 5) miejsce wprowadzenia materiałów wybuchowych do obrotu oraz potwierdzenie ich zgodności z zasadniczymi wymaganiami bezpieczeństwa stosowanymi przy wprowadzaniu ich do obrotu,
- 6) określenie środka transportu i trasy przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Art. 25.

W przypadku, gdy odbiorca jest osobą zagraniczną lub przedsiębiorcą zagranicznym, do wniosku, o którym mowa w art. 24 ust. 2, należy dołączyć kopię dokumentu potwierdzającego uprawnienie osoby zagranicznej lub przedsiębiorcy zagranicznego do nabywania i przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, wydanego na podstawie przepisów obowiązujących w państwie jego siedziby lub miejsca zamieszkania.

Art. 26.

W przypadku, gdy weryfikacja dokumentów, o których mowa w art. 25, nie jest możliwa lub jest znacznie utrudniona, minister właściwy do spraw gospodarki niezwłocznie przekazuje Komisji Europejskiej informację w tej sprawie.

Art. 27.

1. Minister właściwy do spraw gospodarki wydaje zgodę na przemieszczanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, jeżeli przedsiębiorca albo kierownik jednostki naukowej posiada pozwolenie na nabywanie i przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, a w przypadku osoby zagranicznej lub przedsiębiorcy zagranicznego, gdy posiadają one dokumenty, o których mowa w art. 25.
2. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, wzór wniosku, o którym mowa w art. 24 ust. 2, uwzględniając obowiązek zawarcia w nim informacji, o których mowa w art. 24 ust. 3.

Art. 28.

W decyzji, o której mowa w art. 24 ust. 2, określa się:

- 1) nazwę odbiorcy i przewożącego materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego oraz ich siedzibę lub miejsce zamieszkania i adres, a także inne dane umożliwiające bezpośredni z nimi kontakt,
- 2) potwierdzenie, że odbiorca posiada pozwolenie na nabywanie lub przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,

- 3) rodzaj i ilość przemieszczanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
- 4) opis przemieszczanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego i sposobu ich identyfikacji, z uwzględnieniem ich numeru rozpoznawczego ustalonego przez Organizację Narodów Zjednoczonych,
- 5) miejsce wprowadzenia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego do obrotu oraz potwierdzenie ich zgodności z zasadniczymi wymaganiami bezpieczeństwa stosowanymi przy wprowadzaniu ich do obrotu, jeżeli materiały te będą wprowadzane do obrotu,
- 6) środek transportu i trasę przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.

Art. 29.

1. Minister właściwy do spraw gospodarki odmawia wydania zgody, o której mowa w art. 24 ust. 2, jeżeli przedsiębiorca, kierownik jednostki naukowej, osoba zagraniczna albo przedsiębiorca zagraniczny nie spełnia wymagań określonych w art. 27 ust. 1, a także z uwagi na zagrożenie obronności, bezpieczeństwa państwa lub bezpieczeństwa i porządku publicznego.
2. Minister właściwy do spraw gospodarki cofa zgodę, o której mowa w art. 24 ust. 2, jeżeli zostało cofnięte pozwolenie, o którym mowa w art. 9 ust. 1.
3. Odmowa wydania zgody albo jej cofnięcie wymaga uzasadnienia.
4. Do postępowania w sprawie wydania, odmowy albo cofnięcia zgody stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego.

Art. 30.

1. Przewoźcy materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego jest obowiązany posiadać zgodę, o której mowa w art. 24 ust. 2 i okazywać ją na żądanie organów kontroli drogowej, celnej i granicznej.
2. Organy kontroli drogowej, celnej i granicznej w przypadku gdy przewoźcy materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego nie posiada zgody albo przewozi materiały innego rodzaju lub w innej ilości niż określone w zgodzie, dokonują zatrzymania tych materiałów.
3. Organ, który dokonał zatrzymania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, zawiadamia o tym niezwłocznie ministra właściwego do spraw gospodarki, a także właściwego konsula państwa, z którego materiały te zostały wysłane lub do którego są wysyłane.
4. Sposób zatrzymania i postępowania z materiałami wybuchowymi przeznaczonymi do użytku cywilnego określają odrębne przepisy.

Art. 31.

1. Odbiorca materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego i przewoźcy te materiały są obowiązani przechowywać zgodę przez okres nie krótszy niż ten, na który została ona wydana.

2. Odbiorca jest obowiązany okazywać kopię zgody na każde żądanie właściwych organów.

Art. 32.

1. Przemieszczający materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, w przypadku gdy przemieszczenie tych materiałów będzie następować tranzytem przez państwa członkowskie Unii Europejskiej, jest obowiązany zawiadomić właściwe organy tych państw o zamiarze przemieszczania materiałów wybuchowych oraz uzyskać ich zgodę na tranzyt.
2. W przypadku, gdy prawo państwa członkowskiego Unii Europejskiej tego wymaga, odbiorca jest obowiązany przekazać informacje, o których mowa w art. 28, organowi właściwemu ze względu na siedzibę lub miejsce zamieszkania odbiorcy materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego albo organowi państwa, przez które będzie następować tranzytem przemieszczanie tych materiałów.

Art. 33.

1. Minister właściwy do spraw gospodarki wydaje zgodę na tranzyt materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez terytorium Rzeczypospolitej Polskiej.
2. Przepisy art. 24 ust. 2, art. 27-31 stosuje się odpowiednio.

Art. 34.

1. Minister właściwy do spraw gospodarki w przypadku poważnego zagrożenia obronności, bezpieczeństwa państwa lub bezpieczeństwa i porządku publicznego, w drodze decyzji, może zakazać przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, określając czas trwania tego zakazu oraz rodzaj materiałów nim objętych.
2. W przypadku, o którym mowa w ust. 1, minister właściwy do spraw gospodarki może nakazać zatrzymanie przemieszczanych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.
3. Przepisy art. 30 ust. 4 stosuje się odpowiednio.
4. Decyzja, o której mowa w ust. 1 i 2, podlega rygorowi natychmiastowej wykonalności.
5. Środki podjęte w przypadkach określonych w ust. 1 i 2 nie mogą stanowić jakiegokolwiek dyskryminacji któregośkolwiek wysyłającego albo odbierającego, a także przewożącego materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego oraz ukrytego ograniczenia w obrocie tymi materiałami.
6. Minister właściwy do spraw gospodarki zawiadamia niezwłocznie Komisję Europejską o podjętych środkach, o których mowa w ust. 1 i 2.

Art. 35.

Przewożący materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego oraz odbiorca tych materiałów są obowiązani udzielać właściwym organom państwa, z którego, do którego lub przez które są przemieszczane te materiały, na ich żądanie, wszelkich informacji dotyczących przemieszczanych materiałów i ich przemieszczania.

Art. 36.

Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, sposób gromadzenia i przekazywania informacji, o których mowa w art. 28, 34, 39-41, mając na względzie konieczność przekazywania tych informacji właściwym organom państw członkowskich Unii Europejskiej i Komisji Europejskiej.

Art. 37.

1. Przedsiębiorca przemieszczający amunicję przez granicę, przed dokonaniem przemieszczenia, jest obowiązany uzyskać zgodę na przemieszczenie organu właściwego państwa, z którego amunicja ma być przemieszczona.
2. W przypadku, gdy amunicja znajduje się na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, organem właściwym do wydania zgody jest minister właściwy do spraw gospodarki.
3. Zgoda udziela się na pisemny wniosek przedsiębiorcy.
4. Wniosek powinien zawierać:
 - 1) oznaczenie przedsiębiorcy, nabywcy amunicji albo odbiorcy amunicji oraz ich siedziby lub miejsca zamieszkania i adresy,
 - 2) wskazanie miejsca przeznaczenia amunicji, do którego ma być ona przemieszczona,
 - 3) określenie rodzaju i ilości amunicji, która ma być przemieszczona oraz sposobu jej zabezpieczenia,
 - 4) dane umożliwiające identyfikację amunicji, która ma być przemieszczona, oraz informacje o kontroli przeprowadzonej zgodnie z umowami międzynarodowymi o wzajemnym uznawaniu znaków kontrolnych broni małokalibrowej.
5. Minister właściwy do spraw gospodarki wydaje zgodę, o której mowa w ust. 2, po sprawdzeniu warunków w jakich będzie odbywać się przemieszczenie amunicji ze szczególnym uwzględnieniem ochrony bezpieczeństwa ludzi, mienia i środowiska.
6. Zgoda, o której mowa w ust. 2, powinna zawierać dane określone w ust. 4.

Art. 38.

1. Zgodę, o której mowa w art. 37 ust. 2, minister właściwy do spraw gospodarki wydaje na okres trzech lat.
2. Przepisy art. 29-31 stosuje się odpowiednio.

Art. 39.

1. Minister właściwy do spraw gospodarki określi, w drodze rozporządzenia, rodzaje amunicji, której przemieszczanie na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej może następować na podstawie zgody, o której mowa w art. 37, uwzględniając konieczność zapewnienia bezpieczeństwa i porządku publicznego.
2. Minister właściwy do spraw gospodarki przekazuje informacje określone w rozporządzeniu, o którym mowa w ust. 1, właściwym władzom państw członkowskich Unii Europejskiej.

Art. 40.

Minister właściwy do spraw gospodarki zawiadamia o przemieszczaniu amunicji właściwe organy państwa, do którego lub przez które będzie ona przemieszczana, najpóźniej z chwilą rozpoczęcia przemieszczania amunicji.

Art. 41.

Przepis art. 34 stosuje się odpowiednio do przemieszczania amunicji.

Rozdział 4**Zasadnicze wymagania dotyczące materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego wprowadzanych do obrotu****Art. 42.**

1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych wymienionych w załączniku A, mogą być wprowadzane do obrotu, jeżeli spełniają zasadnicze wymagania w rozumieniu ustawy z dnia 28 kwietnia 2000 r. o systemie oceny zgodności, akredytacji oraz o zmianie niektórych ustaw, zwane dalej „zasadniczymi wymaganiami”, i są oznakowane CE.
2. Wzór oznakowania CE, o którym mowa w ust. 1, określa załącznik do ustawy.
3. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego należy zaprojektować, wykonać i dostarczyć w taki sposób, aby w przewidywanym okresie ich używania, w normalnych i przewidywalnych warunkach, stwarzały jak najmniejsze zagrożenie dla życia i zdrowia ludzi oraz mienia i środowiska.
4. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego powinny odpowiadać charakterystynom i właściwościom określonym przez producenta, w celu zapewnienia ich bezpieczeństwa i niezawodności.

Art. 43.

1. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego należy zaprojektować i wykonać w taki sposób, aby przy zastosowaniu odpowiednich metod technicz-

nych można je było poddać nieodwracalnemu unieszkodliwieniu, w sposób możliwie najmniej uciążliwy dla środowiska.

2. Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego powinny być badane w rzeczywistych warunkach. Jeżeli nie jest możliwe badanie tych materiałów w laboratorium, badanie powinno zostać przeprowadzone w warunkach, w jakich materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego będzie używany.
3. Badając materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego należy dokonać jego oceny z uwzględnieniem, jeżeli mają zastosowanie, następujących właściwości tego materiału:
 - 1) budowy i właściwości charakterystycznych, w tym składu chemicznego, stanu skupienia oraz, jeżeli jest to istotne, wymiarów i rozkładu wielkości ziaren składników,
 - 2) stabilności fizycznej i chemicznej, we wszystkich warunkach środowiskowych, na jakie może być narażony, wrażliwości na uderzenie i tarcie,
 - 3) kompatybilności wszystkich składników w odniesieniu do ich fizycznej i chemicznej stabilności,
 - 4) wymagań w stosunku do chemicznej czystości materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego,
 - 5) odporności na działanie wody, jeżeli jest on przewidziany do stosowania w wilgotnym lub mokrym otoczeniu i gdy bezpieczeństwo i niezawodność używania tego materiału może ulec pogorszeniu pod wpływem wody,
 - 6) odporności na niskie i wysokie temperatury, jeżeli przewiduje się przechowywanie lub stosowanie tego materiału w takich temperaturach, a chłodzenie lub ogrzewanie komponentu lub całego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego może mieć negatywny wpływ na jego bezpieczeństwo i niezawodność,
 - 7) jego przydatności do użycia w warunkach niebezpiecznych, w szczególności w środowisku zagrożonym metanem, wybuchem pyłu węglowego lub gorącymi masami, jeżeli ten materiał jest przewidziany do stosowania w takich warunkach,
 - 8) cech bezpieczeństwa, polegających na zapobieganiu przedwczesnemu lub niezamierzonemu zapłonowi lub wybuchowi,
 - 9) dotyczących prawidłowego ładowania i działania tego materiału, używanego zgodnie z przeznaczeniem,
 - 10) odporności materiału, jego pokrycia lub innych składników na pogorszenie się jakości tego materiału na skutek składowania, do upływu jego przydatności określonej przez producenta.
4. Podczas badania, o którym mowa w ust. 3, należy brać pod uwagę następujące informacje:
 - 1) dotyczące urządzeń i akcesoriów potrzebnych do niezawodnego i bezpiecznego działania materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego,
 - 2) o posiadaniu właściwych instrukcji, jeżeli są wymagane, oznaczeń dotyczących bezpiecznego transportu, składowania, używania i pozbywania się

materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego, sporządzonych w języku lub językach kraju, w których materiał ten będzie używany.

Art. 44.

1. Materiały wybuchowe kruszące powinny spełniać następujące wymagania:

- 1) przewidziany sposób inicjowania wybuchu powinien zapewniać bezpieczną, niezawodną i pełną detonację lub, w razie potrzeby, deflagrację kruszącego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego; w przypadku prochu dymnego, dotyczy to zdolności deflagracji, którą należy sprawdzić,
- 2) pewnie i niezawodnie przenosić detonację poprzez kolumnę naboju, jeżeli materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego są w postaci naboju,
- 3) produkty gazowe wytwarzane przez materiały wybuchowe przeznaczone do użytku podziemnego mogą zawierać jedynie takie ilości tlenu węgla, tlenków azotu, innych gazów, par lub stałych składników, które w zwykłych warunkach ruchowych kopalni nie wpływają ujemnie na zdrowie.

2. Lonty detonujące, prochowe, zapalające i rurki detonujące powinny spełniać następujące wymagania:

- 1) powłoki lontów detonujących, zapalających i rurek detonujących powinny posiadać wystarczającą wytrzymałość mechaniczną i odpowiednio zabezpieczać rdzeń materiału wybuchowego przed normalnymi naprężeniami mechanicznymi,
- 2) parametry dotyczące szybkości palenia się lontów powinny być podane i niezawodnie dotrzymywane,
- 3) lonty detonujące i rurki detonujące powinny być niezawodne, posiadać wystarczającą zdolność inicjowania wybuchu oraz spełniać wymagania dotyczące składowania, nawet w szczególnych warunkach klimatycznych.

3. Zapalniki w tym zapalniki zwłoczne oraz przekaźniki powinny spełniać następujące wymagania:

- 1) zapalniki powinny w pewny sposób inicjować detonację materiałów wybuchowych, dla których są przeznaczone, w przewidywanych warunkach ich stosowania,
- 2) opóźniacze do lontów muszą być zdolne do pewnego inicjowania wybuchu,
- 3) wilgoć nie może mieć ujemnego wpływu na zdolność inicjowania,
- 4) czasy opóźnień zapalników zwłocznych powinny być tak równomierne, aby prawdopodobieństwo zachodzenia na siebie okresów opóźnień sąsiednich stopni czasowych było nieistotne,
- 5) charakterystyka elektryczna zapalników elektrycznych powinna być wskazana na opakowaniu,
- 6) przewody zapalników elektrycznych powinny posiadać wystarczającą izolację oraz odpowiednią wytrzymałość mechaniczną, włączając niezawodne połączenie z zapalnikiem, z uwzględnieniem przewidywanego zastosowania.

4. Prochy i paliwa raketowe powinny spełniać następujące wymagania:

- 1) nie mogą detonować podczas ich stosowania zgodnie z przeznaczeniem,
- 2) muszą być stabilizowane, w szczególności prochy nitrocelulozowe i nitroglicerynowe, w celu zabezpieczenia przed samorozkładem,
- 3) stałe paliwa raketowe w formie sprasowanej lub odlewanej nie mogą zawierać niepożądanych pęknięć lub pęcherzyków gazowych, mogących wywrzeć niekorzystny wpływ na ich działanie.

Rozdział 5

Procedury oceny zgodności

Art. 45.

Za zgodne z zasadniczymi wymaganiami bezpieczeństwa uznaje się materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych wymienionych w załączniku A, spełniające wymagania Polskich Norm wdrażających normy zharmonizowane.

Art. 46.

Materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, zaliczone do klasy 1 materiałów niebezpiecznych wymienionych w załączniku A, poddaje się, w zależności od potrzeb, następującym procedurom badania ich zgodności z zasadniczymi wymaganiami:

- 1) badaniu typu WE, wykonywanemu zgodnie z zasadami określonymi w art. 56 - 58, oraz do wyboru producenta:
 - a) badaniu zgodności z typem, wykonywanym na zasadach określonych w art. 59, albo
 - b) procedurze zapewnienia jakości produkcji, prowadzonej zgodnie z zasadami określonymi w art. 60 i 61, zwanej dalej „systemem zapewnienia jakości produkcji”, albo
 - c) procedurze zapewnienia jakości wyrobu, prowadzonej na zasadach określonych w art. 57, zwanej dalej „systemem zapewnienia jakości wyrobu”, albo
 - d) sprawdzaniu wyrobu, na zasadach określonych w art. 59, albo też
- 2) sprawdzaniu jednostkowym, wykonanym na zasadach określonych w art. 60.

Art. 47.

Minister właściwy do spraw gospodarki notyfikuje jednostkę, która będzie dokonywała oceny zgodności, oraz przekazuje informację, w terminie 30 dni od dnia jej notyfikacji, do ogłoszenia w Dzienniku Urzędowym Wspólnot Europejskich.

Art. 48.

1. Jednostka notyfikowana, kierownik jednostki notyfikowanej oraz jej pracownicy odpowiedzialni za przeprowadzanie procedur oceny zgodności materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego z zasadniczymi wymaganiami nie mogą być konstruktorami, producentami, dostawcami lub instalatorami materiałów, które są przez nich kontrolowane, ani upoważnionym przedstawicielem jakiegokolwiek z wymienionych grup.
2. Kierownik jednostki notyfikowanej oraz jej pracownicy nie mogą zajmować się osobiście ani jako upoważnieni przedstawiciele, projektem, budową, marketingiem lub obsługą materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego. Nie ogranicza to możliwości wymiany informacji technicznej między wytwarzającymi te materiały a pracownikami jednostki notyfikowanej.
3. Pracownicy jednostki notyfikowanej przeprowadzają próby sprawdzające materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego zgodnie z zawodową uczciwością i techniczną wiedzą. Pracownicy nie powinni ulegać żadnym formom nacisku i zachętom, zwłaszcza finansowym, ze strony osób lub grup osób zainteresowanych wynikami badań.
4. Jednostka notyfikowana powinna dysponować pracownikami o odpowiednich kwalifikacjach oraz posiadać środki do realizacji zadań administracyjnych i technicznych związanych z procedurami oceny zgodności. Jednostka ta powinna mieć również dostęp do sprzętu wymaganego do przeprowadzenia specjalnych prób sprawdzających.
5. Pracownicy jednostki notyfikowanej odpowiedzialni za kontrolę powinni:
 - 1) odbyć szkolenie techniczne i zawodowe,
 - 2) posiadać dostateczną wiedzę w zakresie wykonywanych prób oraz odpowiednie doświadczenie w ich wykonywaniu,
 - 3) posiadać odpowiednie kompetencje do opracowywania świadectw, protokołów oraz sprawozdań wymaganych do zalegalizowania wykonywanych prób.
6. Pracownicy jednostki notyfikowanej sporządzający sprawozdania z wykonywanych prób powinni być bezstronni. Wynagrodzenie tych pracowników nie może być uzależnione od ilości wykonywanych prób oraz od ich wyników.
7. Pracownicy jednostki notyfikowanej są obowiązani do zachowania tajemnicy zawodowej w stosunku do wszystkich informacji uzyskanych w związku z wykonywanymi zadaniami.
8. Przepisu ust. 7 nie stosuje się, jeżeli o udzielenie informacji wystąpi organ administracji rządowej, prokurator lub sąd.

Art. 49.

1. Badanie typu WE jest procedurą, przez którą jednostka notyfikowana upewnia się i stwierdza, że egzemplarz - wzór reprezentujący daną produkcję materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego spełnia zasadnicze wymagania określone w ustawie.

2. Producent lub jego upoważniony przedstawiciel składa wniosek o przeprowadzenie badania typu WE w wybranej jednostce notyfikowanej.
3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, powinien zawierać nazwę i adres producenta; jeżeli wniosek jest składany przez jego upoważnionego przedstawiciela, dodatkowo imię i nazwisko oraz adres przedstawiciela.
4. Do wniosku, o którym mowa w ust. 2, należy załączyć:
 - 1) pisemne oświadczenie, że taki sam wniosek nie został złożony w innej jednostce notyfikowanej,
 - 2) dokumentację techniczną, o której mowa w ust. 6.
5. Producent jest obowiązany udostępnić jednostce notyfikowanej egzemplarz wyrobu reprezentujący daną produkcję, zwany dalej "typem". Jednostka notyfikowana może zażądać kolejnych egzemplarzy, jeżeli są one niezbędne do przeprowadzenia tych badań.
6. Dokumentacja techniczna, w zakresie koniecznym do dokonania oceny zgodności wyrobu z wymaganiami określonymi w ustawie, zawiera projekt, opis wykonania oraz funkcjonowania wyrobu, a także:
 - 1) ogólny opis typu,
 - 2) projekt koncepcyjny oraz rysunki techniczne i schematy części, podzespołów oraz obwodów,
 - 3) opisy i objaśnienia niezbędne do zrozumienia rysunków i schematów, o których mowa w pkt 2, oraz funkcjonowania wyrobu,
 - 4) wykaz Polskich Norm, o których mowa w art. 45, stosowanych w całości lub częściowo, oraz opisy rozwiązań zastosowanych celem spełnienia wymogów ustawy, jeżeli normy te nie zostały zastosowane,
 - 5) wyniki dokonanych obliczeń konstrukcyjnych i przeprowadzonych badań, a także sprawozdania z badań i testów.

Art. 50.

1. Podczas badania typu WE jednostka notyfikowana jest obowiązana:
 - 1) sprawdzić dokumentację techniczną oraz zweryfikować, czy typ został wyprodukowany zgodnie z tą dokumentacją i rozpoznać elementy, które zostały zaprojektowane zgodnie z odpowiednimi normami, o których mowa w art. 45, jak również te komponenty, które zostały zaprojektowane bez stosowania odpowiednich norm,
 - 2) wykonać lub zlecić wykonanie odpowiednich badań i testów, aby stwierdzić, czy rozwiązania przyjęte przez producenta spełniają zasadnicze wymagania określone w ustawie, jeżeli normy, o których mowa w art. 45, nie zostały zastosowane,
 - 3) wykonać lub zlecić wykonanie odpowiednich badań i testów, w celu stwierdzenia, czy odpowiednie normy zostały zastosowane prawidłowo, jeżeli producent zadeklarował ich stosowanie,
 - 4) uzgodnić z wnioskodawcą miejsce przeprowadzenia koniecznych badań i testów.

2. Jeżeli typ spełnia wymagania określone w ustawie, jednostka notyfikowana wydaje wnioskodawcy świadectwo badania typu WE.
3. Świadectwo badania typu WE powinno zawierać nazwę i adres producenta, wyniki badań i informacje konieczne do identyfikacji zatwierdzonego typu. Kopie dokumentacji technicznej pozostawia się w jednostce notyfikowanej.
4. Jednostka notyfikowana, odmawiając wydania świadectwa badania typu WE, jest obowiązana przedstawić szczegółowe uzasadnienie tej odmowy.
5. Producent informuje jednostkę notyfikowaną o wszelkich zmianach zatwierdzonego wyrobu, jeżeli takie zmiany mogą mieć wpływ na jego zgodność z zasadniczymi wymaganiami lub zalecanymi warunkami stosowania tego wyrobu.
6. Wszelkie zmiany dokonywane w zatwierdzonym wyrobie wymagają dodatkowego ich zatwierdzenia przez jednostkę notyfikowaną. Dodatkowe zatwierdzenie jest wydawane w formie załącznika do pierwszego świadectwa badania typu WE.

Art. 51.

1. Jednostka notyfikowana przekazuje innym jednostkom notyfikowanym informacje dotyczące wydanych i wycofanych świadectw badania typu WE oraz załączników do nich.
2. Jednostka notyfikowana wycofuje świadectwo badania typu WE, jeżeli materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego jest niezgodny z typem opisanym w tym świadectwie oraz wymaganiami ustawy.
3. Jednostki notyfikowane, które nie przeprowadziły badań, o których mowa w art. 46 pkt 1, mogą otrzymywać kopie świadectw tych badań oraz załączników do nich.
4. Producent lub jego upoważniony przedstawiciel przechowuje kopie świadectw badań typu WE oraz dokumentacji technicznej przez okres co najmniej 10 lat od daty produkcji danego wyrobu.
5. W przypadku gdy producent, jego upoważniony przedstawiciel nie mają siedziby na terytorium państw członkowskich Unii Europejskiej, obowiązek udostępniania dokumentacji technicznej spoczywa na osobie, która wprowadza dany wyrób do obrotu.

Art. 52.

1. Badanie zgodności z typem, o którym mowa w art. 46 pkt 1 lit. a), stanowi tę część procedury, przez którą producent lub jego upoważniony przedstawiciel zapewnia i oświadcza, że dane materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego są zgodne z typem opisanym w świadectwie badania typu WE i spełniają wymagania określone w ustawie. Producent umieszcza oznakowanie CE na tym materiale oraz sporządza pisemną deklarację zgodności.
2. Producent jest obowiązany podjąć wszelkie konieczne środki, aby zapewnić, że proces produkcji gwarantuje zgodność wyprodukowanego wyrobu z typem opisanym w świadectwie badania typu WE oraz z zasadniczymi wymaganiami określonymi w ustawie.

3. Producent lub jego upoważniony przedstawiciel przechowuje kopię deklaracji zgodności przez okres co najmniej 10 lat od daty produkcji ostatniego wyrobu.
4. Przepis art. 50 ust. 4 stosuje się odpowiednio.
5. Jednostka notyfikowana wybrana przez producenta prowadzi lub zleca przeprowadzenie badań, o których mowa w ust. 1, w określonych odstępach czasu. Odpowiednia próbka gotowych wyrobów pobrana na miejscu przez pracownika jednostki notyfikowanej jest poddawana badaniom i próbom określonym w odpowiedniej normie lub normach, o których mowa w art. 45, albo w odrębnych przepisach. Jeżeli jedna lub więcej badanych próbek wyrobów nie spełnia wymagań, jednostka notyfikowana podejmuje odpowiednie działania.
6. W procesie produkcji producent zamieszcza na wyrobie symbol identyfikacyjny jednostki notyfikowanej na jej odpowiedzialność.

Art. 53.

1. System zapewnienia jakości produkcji jest procedurą, przez którą producent, który spełnia wymagania określone w ust. 2, zapewnia i oświadcza, że określone materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego są zgodne z typem opisanym w świadectwie badania typu WE i spełniają wymagania ustawy.
2. Producent zamieszcza oznakowanie CE na każdym materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego oraz sporządza pisemną deklarację zgodności. Obok oznakowania CE zamieszcza się symbol identyfikacyjny jednostki notyfikowanej odpowiedzialnej za kontrolę, o której mowa w art. 56 ust. 2.
3. Producent jest obowiązany stosować zatwierdzony system zapewnienia jakości produkcji, kontroli produktu finalnego i badań, o którym mowa w ust. 4-7 oraz w art. 56 i 57, poddawać się kontroli jednostki notyfikowanej, o której mowa w art. 56 ust. 2.
4. Producent składa do wybranej przez siebie jednostki notyfikowanej wnioski o przeprowadzenie oceny systemu jakości dla określonych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.
5. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, powinien zawierać informacje odnoszące się do danego rodzaju materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego.
6. Do wniosku, o którym mowa w ust. 4, należy załączyć:
 - 1) dokumentację systemu zapewnienia jakości,
 - 2) dokumentację techniczną dotyczącą zatwierdzonego typu oraz kopię świadectwa badania typu WE.
7. System zapewnienia jakości produkcji zapewnia zgodność materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego z typem opisanym w świadectwie badania typu WE oraz z wymaganiami określonymi w ustawie. Producent uwzględnione zasadnicze wymagania dokumentuje w systematyczny i uporządkowany sposób, w postaci pisemnych instrukcji.
8. Dokumentacja, o której mowa w ust. 7, zawiera opis:

- 1) celów zapewnienia jakości, struktury organizacyjnej, obowiązków kierownictwa w odniesieniu do jakości produkcji materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
- 2) technologii procesu produkcji, kontroli i zapewnienia jakości, procesów i systematycznych działań, które będą przeprowadzane,
- 3) badań i testów, które będą prowadzone przed, w czasie i po procesie produkcji, a także częstotliwość ich przeprowadzania,
- 4) sposobów dokumentowania kontroli jakości, takich jak: sprawozdania z kontroli, wyniki badań i wzorcowania, raporty dotyczące kwalifikacji zatrudnionych pracowników,
- 5) środków monitorowania, w celu osiągnięcia żądanej jakości materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, oraz skuteczności działania systemu kontroli jakości.

Art. 54.

1. Jednostka notyfikowana ocenia system zapewnienia jakości produkcji celem określenia, czy spełnia on wymagania, o których mowa w art. 53 ust. 7. Uznaje się, że systemy kontroli jakości, do których zostały zastosowane odpowiednie normy zharmonizowane, są zgodne z tymi wymaganiami.
2. Zespół audytorów, w skład którego wchodzi przynajmniej jedna osoba z doświadczeniem w zakresie oceny technologii danego wyrobu, dokonuje oceny systemu zapewnienia jakości produkcji w zakładzie producenta.
3. Zespół, o którym mowa w ust. 2, zawiadamia producenta o wyniku przeprowadzonego audytu i podjętej decyzji. Zawiadomienie powinno zawierać także wnioski z badań i należyście uzasadnioną decyzję dotyczącą oceny systemu zapewnienia jakości produkcji.

Art. 55.

1. Do obowiązków producenta należy:
 - 1) wypełnianie zobowiązań wynikających z zatwierdzonego systemu zapewnienia jakości produkcji,
 - 2) dbanie o skuteczne jego funkcjonowanie,
 - 3) informowanie jednostki notyfikowanej, która zatwierdziła system zapewnienia jakości produkcji, o wszelkich proponowanych zmianach tego systemu.
2. Jednostka notyfikowana ocenia proponowane zmiany systemu zapewnienia jakości produkcji oraz decyduje, czy zmieniony system odpowiada wymaganiom, o których mowa w art. 53 ust. 7 i 8, lub czy jest wymagana jego ponowna ocena.
3. Jednostka notyfikowana zawiadamia producenta o wynikach oceny, o której mowa w ust. 2. Zawiadomienie powinno zawierać wnioski z badań i należyście uzasadnioną decyzję dotyczącą oceny systemu zapewnienia jakości produkcji.

Art. 56.

1. Jednostka notyfikowana sprawuje nadzór nad systemem zapewnienia jakości produkcji w celu upewnienia się, że producent należycie wypełnia zobowiązania wynikające z zatwierzonego systemu.
2. Nadzór, o którym mowa w ust. 1, jest realizowany w następujący sposób:
 - 1) producent umożliwia dostęp jednostce notyfikowanej w celach kontrolnych do pomieszczeń produkcyjnych, kontrolnych, badawczych i magazynowych oraz przekazuje jej potrzebne informacje, a w szczególności:
 - a) dokumentację systemu kontroli jakości,
 - b) zapisy kontroli jakości - sprawozdania z kontroli oraz wyniki badań i wzorcowania, raporty dotyczące kwalifikacji zatrudnionych pracowników,
 - 2) jednostka notyfikowana przeprowadza okresowe audyty, aby upewnić się, że producent utrzymuje i stosuje system zapewnienia jakości produkcji oraz udostępnia producentowi sprawozdania z tych audytów,
 - 3) jednostka notyfikowana dodatkowo może przeprowadzać u producenta niezapowiedziane kontrole.
3. Podczas kontroli, o których mowa w ust. 2 pkt 3, jednostka notyfikowana może przeprowadzać badania lub zlecić ich przeprowadzenie, w celu zweryfikowania, czy system zapewnienia jakości produkcji funkcjonuje prawidłowo.
4. Jednostka notyfikowana przekazuje producentowi sprawozdanie z kontroli, o której mowa w ust. 2, oraz z przeprowadzonych badań.
5. Producent przechowuje do wglądu organów administracji rządowej, prokuratora lub sądu, przez okres co najmniej 10 lat od daty produkcji ostatniego wyrobu:
 - 1) dokumentację załączoną do wniosku, o którym mowa w art. 53 ust. 4,
 - 2) dokumentację dotyczącą zmian, o których mowa w art. 55 ust. 2,
 - 3) decyzje i sprawozdania z przeprowadzonych audytów i kontroli, o której mowa w ust. 2 pkt 3 oraz w ust. 3, opracowane przez jednostkę notyfikowaną.
6. Jednostka notyfikowana przekazuje innym jednostkom notyfikowanym informacje dotyczące wydanych oraz cofniętych zatwierdzeń systemów zapewnienia jakości produkcji.

Art. 57.

1. System zapewnienia jakości wyrobu jest procedurą, przez którą producent, który wypełnia zobowiązania, o których mowa w ust. 3, zapewnia i oświadcza, że dane materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego są zgodne z typem opisanym w świadectwie badania typu WE.
2. Producent zamieszcza oznakowanie CE na każdym materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego oraz sporządza pisemną deklarację zgodności. Obok oznakowania CE zamieszcza się symbol identyfikacyjny jednostki notyfikowanej odpowiedzialnej za nadzór nad tym systemem.

3. Producent jest obowiązany stosować zatwierdzony system jakości kontroli gotowego materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego oraz badań, o których mowa w ust. 4 i 6, a także poddawać się kontroli.
4. Producent składa do wybranej przez siebie jednostki notyfikowanej wniosek o przeprowadzenie oceny systemu jakości kontroli określonych materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.
5. Wniosek, o którym mowa w ust. 4, powinien zawierać informacje odnoszące się do danego rodzaju materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego.
6. Do wniosku, o którym mowa w ust. 4, należy załączyć:
 - 1) dokumentację systemu zapewnienia jakości wyrobu,
 - 2) dokumentację techniczną należącą do zatwierzonego typu oraz kopię świadectwa badania typu WE.
7. W ramach systemu zapewnienia jakości wyrobu, materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego jest poddawany odpowiednim badaniom, określonym w stosownych normach, o których mowa w art. 45, lub innym podobnym testom, celem zweryfikowania jego zgodności z zasadniczymi wymaganiami określonymi w ustawie.

Art. 58.

1. Producent dokumentuje, w systematyczny i uporządkowany sposób, uwzględnione przepisy i zasadnicze wymagania w postaci pisemnych instrukcji.
2. Dokumentacja, o której mowa w ust. 1, powinna pozwolić na jednoznaczną interpretację procedur zapewnienia jakości, planów i zapisów kontroli jakości oraz zawierać w szczególności opisy:
 - 1) celów kontroli jakości, struktury organizacyjnej, obowiązków kierownictwa w odniesieniu do jakości materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
 - 2) badań i testów, które będą prowadzone po procesie produkcji,
 - 3) środków monitorowania skuteczności działania systemu,
 - 4) przeprowadzonych kontroli jakości - sprawozdań z kontroli oraz wyników badań i kalibrowania, raporty dotyczące kwalifikacji zaangażowanego personelu.
3. Przepis art. 54 stosuje się odpowiednio do oceny systemu jakości kontroli.
4. Przepisy art. 55 stosuje się odpowiednio do obowiązków producenta wynikających z zatwierzonego systemu jakości kontroli.
5. Przepis art. 56 stosuje się odpowiednio do nadzoru sprawowanego przez jednostkę notyfikowaną nad systemem jakości kontroli.

Art. 59.

1. Sprawdzenie wyrobu, o którym mowa w art. 46 pkt 1 lit. d), jest procedurą, przez którą producent lub jego upoważniony przedstawiciel sprawdza i zaświadcza, że materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego są zgodne z typem

opisanym w świadectwie badań typu WE i spełniają odpowiednie wymagania określone w ustawie.

2. Producent jest obowiązany do:

- 1) zapewnienia wszelkich koniecznych środków w procesie produkcji, aby proces ten zapewniał zgodność materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego z typem opisanym w świadectwie badania typu WE oraz z wymaganiami określonymi w ustawie, a także
- 2) umieszczania oznakowania CE na każdym z tych materiałów i sporządzania deklaracji zgodności.

3. Podczas sprawdzania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, jednostka notyfikowana przeprowadza odpowiednie badania i testy, w celu potwierdzenia zgodności tych materiałów z wymaganiami określonymi w ustawie, stosując metody, o których mowa w ust. 4. Producent lub jego upoważniony przedstawiciel jest obowiązany do przechowywania kopii deklaracji zgodności przez okres co najmniej 10 lat od daty produkcji ostatniego wyrobu.

4. Sprawdzanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego przez ich badanie i testowanie jest procedurą, zgodnie z którą:

- 1) materiały te poddaje się indywidualnie badaniom oraz testom ustalonym w odpowiednich normach, o których mowa w art. 45, lub innym testom, celem sprawdzenia ich zgodności z odpowiednim typem i wymaganiami określonymi w ustawie,
- 2) jednostka notyfikowana zamieszcza lub powoduje zamieszczenie swojego symbolu identyfikacyjnego na każdym zatwierdzonym materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego i sporządza pisemny certyfikat zgodności na podstawie przeprowadzonych testów,
- 3) producent lub jego upoważniony przedstawiciel jest obowiązany do udostępnienia, na każde żądanie, certyfikatu zgodności wystawionego przez jednostkę notyfikowaną.

Art. 60.

1. Sprawdzanie jednostkowe jest procedurą, przez którą producent sprawdza i zaświadcza, że materiały wybuchowe przeznaczone do użytku cywilnego, dla których został wydany certyfikat zgodności, są zgodne z odpowiednimi wymaganiami określonymi w ustawie. Producent umieszcza oznakowanie CE na tym materiale i sporządza deklarację zgodności.

2. Jednostka notyfikowana bada materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego i przeprowadza badania określone w normach, o których mowa w art. 45, lub inne badania, celem potwierdzenia jego zgodności z odpowiednimi wymaganiami określonymi w ustawie.

3. Na podstawie pozytywnych wyników badań, o których mowa w ust. 2, jednostka notyfikowana zamieszcza lub powoduje zamieszczenie swojego symbolu identyfikacyjnego na dopuszczonym do obrotu materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego i sporządza deklarację zgodności.

4. Sporządzona przez producenta dokumentacja techniczna powinna umożliwiać dokonanie oceny zgodności materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku

cywilnego z wymaganiami określonymi w ustawie oraz powinna ułatwiać zrozumienie konstrukcji, metod produkcji i sposobu funkcjonowania tego materiału.

5. Dokumentacja, o której mowa w ust. 4, powinna zawierać:

- 1) ogólny opis typu,
- 2) projekt koncepcyjny i rysunki techniczne oraz schematy części, podzespołów, obwodów,
- 3) opisy i objaśnienia konieczne do zrozumienia rysunków technicznych, schematów oraz działania materiału wybuchowego przeznaczonego do użytku cywilnego lub systemu zabezpieczającego,
- 4) wykaz norm, o których mowa w art. 45, zastosowanych w całości lub częściowo, oraz opisy rozwiązań przyjętych w celu spełnienia zasadniczych wymagań określonych w ustawie, jeżeli normy nie zostały zastosowane,
- 5) wyniki wykonanych obliczeń konstrukcyjnych, przeprowadzonych badań,
- 6) sprawozdania z badań i testów.

Art. 61.

1. Oznakowanie CE powinno być umieszczone na materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego w sposób widoczny, czytelny i trwały lub, jeżeli jest to niemożliwe, na przymocowanej do nich tabliczce znamionowej albo, jeżeli metody te nie są możliwe do zastosowania, na opakowaniu. Tabliczka znamionowa powinna być tak zaprojektowana, aby nie było możliwe jej ponowne użycie.
2. Zabrania się umieszczania na materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego napisów, które są podobne do oznakowania CE i mogą wprowadzać w błąd. Wszelkie inne oznaczenia mogą być umieszczane na tych materiałach pod warunkiem, że nie ograniczą one widoczności i czytelności tego oznakowania.
3. Jeżeli w wyniku czynności kontrolnych, przeprowadzanych na podstawie odrębnych przepisów, zostanie stwierdzone, że oznakowanie CE niewłaściwie umieszczono, producent, jego upoważniony przedstawiciel albo osoba odpowiedzialna za wprowadzenie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego do obrotu są obowiązane do przywrócenia tych materiałów do stanu zgodnego z przepisami ustawy.

Art. 62.

1. Jeżeli w wyniku czynności kontrolnych, o których mowa w art. 61 ust. 3, zostanie stwierdzone, że materiał wybuchowy przeznaczony do użytku cywilnego oznakowany CE i używany zgodnie z przeznaczeniem może narażać na niebezpieczeństwo, minister właściwy do spraw gospodarki może, w drodze decyzji administracyjnej, nakazać wycofanie tych materiałów z obrotu, zakazać wprowadzania ich do obrotu lub ograniczyć ich przemieszczanie, informując niezwłocznie o tym Komisję Europejską wraz z podaniem przyczyny podjętej decyzji, a w szczególności wskazując, czy niezgodność jest spowodowana:
 - 1) niespełnieniem zasadniczych wymagań,

- 2) niewłaściwym zastosowaniem norm, o których mowa w art. 45, lub
 - 3) wadliwością stosowanych norm, o których mowa w art. 45.
2. Minister właściwy do spraw gospodarki może, w drodze decyzji administracyjnej, ograniczyć lub zabronić wprowadzania do obrotu materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego lub nakazać ich wycofanie z obrotu, jeżeli nie zostaną spełnione wymagania, o których mowa w art. 61 ust. 3.
 3. Przepis ust. 2 stosuje się odpowiednio, jeżeli oznakowanie CE jest umieszczone na materiale wybuchowym przeznaczonym do użytku cywilnego, który nie spełnia zasadniczych wymagań. W takim przypadku minister właściwy do spraw gospodarki może zastosować sankcje, określone w ustawie z dnia 28 kwietnia 2000 r. o systemie oceny zgodności, akredytacji oraz o zmianie niektórych ustaw, w stosunku do osoby, która umieściła oznakowanie na tym materiale wybuchowym.
 4. W przypadku, o którym mowa w ust. 3, minister właściwy do spraw gospodarki informuje niezwłocznie Komisję Europejską.

Rozdział 6

Przepisy karne

Art. 63

Kto dokonuje przemieszczenia materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego albo amunicji bez wymaganej zgody,

podlega karze pozbawienia wolności od roku do lat 3.

Art. 64.

W razie skazania za przestępstwo, o którym mowa w art. 63, sąd orzeka przepadek materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego, amunicji, a także innych przedmiotów, które służyły lub były przeznaczone do popełnienia przestępstwa albo pochodzących bezpośrednio z przestępstwa, chociażby nie stanowiły one własności sprawcy.

Art. 65.

1. Kto udaremnia lub utrudnia przeprowadzenie kontroli przez uprawnione organy w zakresie przechowywania, posiadania, używania lub przemieszczania materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego,
podlega karze grzywny.
2. Orzekanie w sprawach o czyny określone w ust. 1 następuje na podstawie przepisów Kodeksu postępowania w sprawach o wykroczenia.

Rozdział 7

Przepisy zmieniające, przejściowe i końcowe

Art. 66.

Pozwolenia na nabywanie i przechowywanie materiałów wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego uzyskane na podstawie dotychczasowych przepisów oraz zezwolenia na nabywanie i przechowywanie środków strzałowych wydane na podstawie przepisów prawa geologicznego i górniczego zachowują ważność przez okres 12 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy.

Art. 67.

W ustawie z dnia 4 lutego 1994 r. - Prawo geologiczne i górniczne wprowadza się następujące zmiany:

- 1) w art. 6 w pkt 12 kropkę zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 13 w brzmieniu:

„13) środkami strzałowymi są materiały wybuchowe w rozumieniu ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz.U. Nr 117, poz. 1007).”;

- 2) w art. 78 ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Minister właściwy do spraw gospodarki, w porozumieniu z ministrem właściwym do spraw wewnętrznych, określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) szczegółowe zasady przechowywania i używania środków strzałowych w zakładach górniczych,
- 2) szczegółowe zasady przechowywania i używania sprzętu strzałowego w zakładach górniczych

- kierując się potrzebą zapewnienia bezpieczeństwa powszechnego i bezpieczeństwa pracowników zatrudnionych przy przechowywaniu lub używaniu środków strzałowych i sprzętu strzałowego w poszczególnych rodzajach zakładów górniczych oraz przy wykonywaniu robót górniczych.”;

- 3) w art. 109:

- a) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Organy nadzoru górniczego wydają, w drodze decyzji administracyjnej:

- 1) zezwolenia na oddanie do ruchu w zakładzie górnicych obiektów, maszyn i urządzeń, określonych w przepisach wydanych na podstawie art. 78 ust. 1,
- 2) pozwolenia na używanie środków strzałowych w zakładach górniczych,
- 3) zezwolenia na przechowywanie i używanie sprzętu strzałowego w zakładach górniczych.”,

- b) po ust. 2 dodaje się ust. 2a w brzmieniu:

„2a. Organy właściwe w sprawach wydawania pozwoleń na nabywanie i przechowywanie środków strzałowych w zakładach górniczych określają przepisy ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz.U. Nr 117, poz. 1007).”

c) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Przepisy ust. 1-2a stosuje się odpowiednio do:

- 1) bezzbiornikowego magazynowania substancji oraz składowania odpadów w górotworze, w tym w podziemnych wyrobiskach górniczych,
- 2) wykonywania robót geologicznych.”

Art. 68.

W ustawie z dnia 21 maja 1999 r. o broni i amunicji (Dz.U. Nr 53, poz. 549, z 2001 r. Nr 27, poz. 298 i z 2002 r. Nr 74, poz. 676) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 3 dodaje się pkt 4 w brzmieniu:

„4) przemieszczania amunicji przez przedsiębiorców oraz przedsiębiorców zagranicznych, w rozumieniu ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz.U. Nr 117, poz. 1007).”;

2) w art. 11 w pkt 7 kropkę na końcu zastępuje się przecinkiem oraz dodaje pkt 8 w brzmieniu:

„8) używania broni sygnałowej do celów wzywania pomocy, ratowniczych, poszukiwawczych oraz w trakcie imprez sportowych.”;

3) po art. 44 dodaje się art. 44a w brzmieniu:

„Art. 44a. Zasady przemieszczania amunicji przez granice wewnętrzne państw członkowskich Unii Europejskiej oraz państw stowarzyszonych, przez przedsiębiorcę oraz przedsiębiorcę zagranicznego, określają przepisy ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r. o materiałach wybuchowych przeznaczonych do użytku cywilnego (Dz.U. Nr 117, poz. 1007).”

Art. 69.

W ustawie z dnia 22 czerwca 2001 r. o wykonywaniu działalności gospodarczej w zakresie wytwarzania i obrotu materiałami wybuchowymi, bronią, amunicją oraz wyrobami i technologią o przeznaczeniu wojskowym lub policyjnym (Dz.U. Nr 67, poz. 679 i z 2002 r. Nr 74, poz. 676) w art. 3 ust. 2 pkt 1 lit. a) skreśla się wyrazy „z wyłączeniem amunicji, o której mowa w pkt 3”.

Art. 70.

Tracą moc art. 19 i art. 24-26, a także art. 27, 28 i 32-35 w części dotyczącej materiałów wybuchowych ustawy z dnia 31 stycznia 1961 r. o broni, amunicji i materiałach wybuchowych (Dz.U. Nr 6, poz. 43, z 1983 r. Nr 6, poz. 35, z 1988 r. Nr 41,

poz. 324, z 1989 r. Nr 35, poz. 192, z 1997 r. Nr 6, poz. 31, Nr 88, poz. 554 i Nr 114, poz. 740, z 1999 r. Nr 53, poz. 549 oraz z 2001 r. Nr 67, poz. 679).

Art. 71.

Z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej czynności wykonywane przez organy kontroli granicznej i celnej, o których mowa w art. 30 ust 1 i 2, nie są czynnościami z zakresu kontroli ruchu granicznego albo kontroli celnej.

Art. 72.

1. Przepisy ustawy dotyczące oznakowania CE i posługiwania się tym oznakowaniem stosuje się od dnia uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej, chyba że wcześniej stosowna umowa międzynarodowa zezwoli na umieszczanie oznakowania CE na wyrobach produkowanych przez polskich przedsiębiorców.
2. Przepis ust. 1 nie uchybia możliwości umieszczania na wyrobach i posługiwania się oznakowaniem CE na podstawie prawa państw obcych.

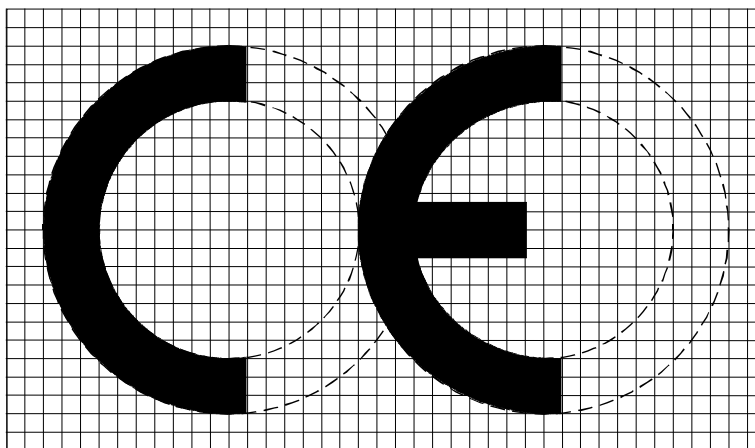
Art. 73.

Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia, z tym że przepisy rozdziału 3, 4 i 5 wchodzi w życie od dnia 1 stycznia 2003 r.

Załącznik do ustawy z dnia 21 czerwca 2002 r.
(poz. 1007)

Wzór
Oznakowania CE

Oznakowanie CE składa się z liter o poniższych kształtach:

Jeżeli oznakowanie CE jest zmniejszane lub powiększane, należy zachować proporcje podane na rysunku.

Różne elementy oznakowania CE powinny z zasady mieć tę samą wysokość, która nie powinna być mniejsza niż 5 mm.